

fyri, at tað var so einsligt her úti um veturin.

— Tú evigi Guð sum her er vordid einsligt.

Hann mintist 300 fólk at hava búð í Mykinesi. Hagani og til dagin í dag, tað er sanniliga dapurt. Sjálvur skuldu hann og konan flyta til Havnar nú í summar at búgva. Hesin gamli hevði rætt í tí hann segði.

— Tá summarfrítiðin kemur, kemur liv í aftur, tá koma øll út, ið eiga hús her úti. Tá er lívligt aftur innan veggja undir nærum hvørjari lond. Men henda lotan er bara so stokkut.

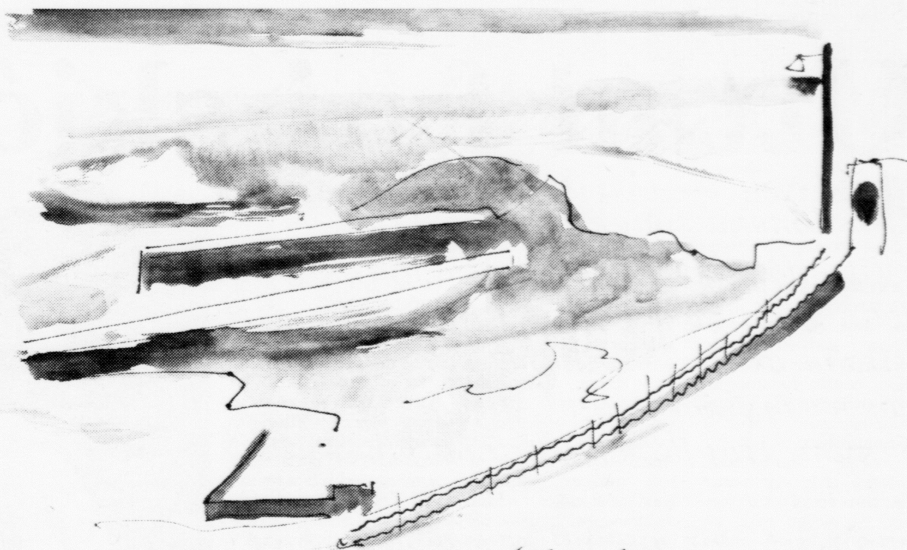
Vit spákaðu millum húsalonirnar, til sólin goymdi seg aftan fyri røðina. Vit leitaðu at herberginum, sum ein góðvarin mykinesbúgvi hevði útvegað okkum. Stórfamilja — ella kollektiv — kundi hetta rópast, tá ið bordreitt var og øll sessaðust kring bordið. Breyðflisarar lógu sum lomvigi á rókini á borðinum. Tað unga slagið, ið stendur í vøkstri, etur nógv og skjótt. Tað var skjótt, at rókin varð sópað. Onkur hevði turran fisk og spik og køld epli við sær. Eisini tað var skjótt uppi. Tað smakkaði alt so avbera væl. Men mundi tað ikki smakka serliga væl, tí tú vart úti í Mykinesi? Rein luft, iðandi fuglalív eina reipslongd frá húsinum. Alt kendist sum í einum ævintýrlandi, men Mykinesi er eitt satt ævintýrland fyri fólk flest.

Teir ungu dreingirnir vóru alspentir at sleppa út í lundalandið — út í Lamban. Lærarin legði teimum eina við ikki at taka nøkur óráð fyri. Hetta lovaðu teir. Tá ið Brúsi fór til Íslands, var

tað kópurin Selur, sum flutti hann av útoygni inn á meginlandið. Har kom hann í lundalandið — har hundradtals lundar sótu lið um lið á teim grønu túgvunum. Samtíðis flutu aðrir hundradtals lundar í kring. Tá tú sigur hesa søgu fyri bbernum, ið ikki kenna til »lundalivið«, er hetta inans eitt ævintýr, ið livir í huganum á teimum. Tað er ikki í tilknýti til nakað veruligt, sum tey kenna frá tí dagliga livinum. Og tað eru tey, ið aldri fáa at siggja og uppliva lundalandið. Summi fáa høvi til at gera eitt rend út higar í hetta økið, sum ber hetta heiti, meðan nokur heilt fá liva og anda við í gongdini í hesum ævintýrlandinum við iðandi lundalivinum.

Vit vórðu hugtikin av hesari mynd. Í huganum var hetta ein hvørvisjón — lognbra, ikki ein hvønn dagssjón. Men hugsast kann, at hetta bert var ta einu ferðina, vit fingi høvi at koma so nær tí, ið sjálvur Brúsi bæði sá og hoyrði í tí lundalandinum, sum hann vitjaði. Onkundi fer henda »hvørvisjón« at kveistra hesa kvøldmynd fram aftur í hugan: ung menniskju, túsdntals lundar, sjóð av runinum undir oynni, kvøldarroðin, tigandi hús, okkurt svartbakagorr, seyðajarm... og so orðini hjá Karsten Hoydal:

Livið! Dýra undur, eg lutur av, eitt ævinleikabod av magn og anda, sum skelvir gjøgnum loft og jørð og hav við ljósi, myrkri, vøkstri og við vanda, tað stutta bil, tú streymar gjøgnum meg., eyðmjúkur hugur mín skal opin vera,

Vit leidingja

í bygðini

í skapninginum øllum tekkja teg og tær í verki sátt og sœmdir bera.

Vit sótu kvirr eina góða lētu, lótu náttúrina yvirvinna okkum, fløða varliga inn í teir innastu

krókarnar á hesum vøkrum ungu menniskjum, teskandi... eitt ævinleikabod av magn og anda.

Vit leitaðu aftur at hús-um. Tá vit komu í gongina, hoyrdu vit sjóðið frá ketlinum. Náttúrðin varð settur á bordið, trongligt var, men væl bar til. Prát-ið varð um leyst og fast — um farnu skúlatíðina og um framtíðina. Kvøldið gekk við kaffikoppinum í hondini og hugnin var stak góður. Onkur helt fyri:

— Høvdu vit nú ligið veðurfest, tað hevði eg ynskt!

Øssur tók guitarin fram, og so rungaði eftir í: »Úr øllum ættum koma vindar...«

So mangan mundi tað hava verið sagt við hesi ungu at skikka sær væl, bæði av foreldrum og lærarum. Æran er fagra sta trø í skóginum. Hvar tú so enn fert her á klótini, bert tú fyrst og fremst boð um teg sjálvan, síðan um heimið og skúlan. Fert tú í fremmand lond, so bert tú boð um land og fólk, sum tú sjálvur ert spottin av.

Tað skuldi verið undarligt, um ikki okkurt árið av foreldranna og skúlan uppaling rørdi við hesar viðkvæmu sálir, festi røtur og bar frukt. At vera ærukærur er ein dygd — tað kunna øll vera. Vera góður við føðilandið — tað liggur kanska ikki so langt frammi í huganum longur. Men land eiga vit og tað so fagurt og so frítt, og henda oyggj, vit vóru á í kvøld, var ein partur av okkum. Og so var sungið so eiggiliga.

» at Føroyum eg ei skomm skal gera, men tær í æru halda má...«

Var ikki ein farri av stoltleika, ið lýsti úr andlitinum, tá hetta varð sungið? Hóast tað tjóðskaparliga liggur goymt í onkrum skoti í huga okkara, so líkar okkum væl, tá nomið verður við tað, ella sligið á streingir, ið tulka tað samband, vit hava við land og fólk.

Kvøldið leið — náttin var ung, tá kropið varð í sovipjokurnar. Ein fitt løta gekk, áðrenn tú fekst blund í eyguni. Til endans ruraði tað ljóðið teg í blund, sum dansaði kring herbergið á eini útoyggj. Tað ljóðið, sum til allar tíðir hevur rurað alt livandi í blund við teim somu lögum — kvøld og kvøld og ár um ár. Tað var hetta, ið hoyrast kundi í hesi stillu summarnátt.

Tú sovnaði og droymdi um túsdntals lundar, ið flugu í kring...

Tá ið tað rivaði fyri eygunum, vóru allir lundarnir farnir sínar leiðir út á tað víðopna havið — bert ein lundi sat eftir við holuna og gorraði. Tú vaknaði av hesum hulisluga gorrinum... tá var tað Jákup Pauli, ið lá og snorkaði og dró andan so tungan. Jú, hvørvisjónin var longu farin at mala afturá aftur.

(framhald)

Atsini stótu sum gúfa á oynni